

Voorwoord:

Ik begon met schrijven op mijn achtste; dit waren vooral korte verhaaltjes. Op mijn vijftiende schreef ik mijn eerste twee boeken. *Geheimen* en *Geheimen deel 2*. Ik gebruikte tijdens het schrijven vaak de namen van bekende mensen. Dat zal je ook in dit boek tegenkomen. Tijdens het editen heb ik zo weinig mogelijk veranderd zodat het kinderlijke in de verhaallijnen blijft zitten.

Tijdens het schrijven van deze boeken woonde ik op Aruba. Omdat ik daar erg ongelukkig was, zocht ik vaak mijn toevlucht in het dromen en schrijven over de emoties en levens van verzonnen personen. Kort na het afronden van deze boeken heb ik een eetstoornis gekregen die negen jaar heeft geduurd.

Namen afgeleid van bekende mensen:

Penelope	Penelope Cruz
Brittany	Bittany Murphy
Solema	Zulema (danseres en model, Aruba)
Eugynia	Eugynia (danseres, Aruba)
Gabriella	Gabriella Meijers (nicht)
Jhonny	Johnny Velings (neef)
Keanu	Keanu Reeves
Wynona	Wynona Ryder
Sandra	Sandra Bullock
Sarah	Sarah Michelle Gellar
Michelle	Michelle Kusters (oude klasgenoot)

HOOFDSTUK 1

-GABRIELLA-

DRAAIEN

De laatste tijd heb ik het gevoel alsof alles om me heen draait en ik er op mijn gemak tussenin loop. Toch ben ik niet zo op mijn gemak. Ik heb nog steeds die hindernis waar ik overheen moet. Maar die angsten van mij hebben niet zo'n haast. Ik heb er niet elke dag last van. Mijn vriendinnen echter wel.

Stella is een raadsel. Dat weet iedereen nu wel onderhand. Jammer genoeg heb ik net als iedereen geen idee wat er in haar hoofd omgaat. Het is me wel duidelijk dat zij haar problemen niet zomaar opzij kan zetten zoals ik.

Stella is ondanks haar zwijgende houding wel een hele lieve meid. Maar ze heeft niet door wat ze Josh aandoet. Ik heb echt een zwak voor hem. De manier waarop hij naar haar verlangt lijkt me zo zeldzaam. Ik zie het elke dag weer: Josh die naar haar toe gaat, met haar praat. Hij doet zo zijn best om haar niet te veel te storen maar wat moet hij anders? Zij is dan zo afstandelijk en laat hem niet binnen. Telkens weer zie ik haar hem afwijzen. Ik zou een hekel aan haar hebben gehad, als ik de pijn en spijt niet in haar ogen zou zien, elke keer wanneer ze dat deed. Maar ook wanneer ze hem voorbij liep of gewoon naar hem keek. Ik hoop echt dat ze dit hele gedoe snel achter de rug zal hebben.

Over Penelope heb ik niks te klagen. Zij lijkt ook tussen iedereen in te lopen. Maar wie weet wat er allemaal nog kan gebeuren. Deze college is zo'n chaos. Het is haast niet bij te houden wat er allemaal gebeurt.

Brittany, die sportieve meid, haar mag ik wel. Haar nuchterheid en onverschilligheid trekt me aan. Zij leek in het begin wat moeilijkheden te hebben met haar vader. Ik weet er niet veel van. Volgens mij is alles wel goed afgelopen.

Ik weet niet goed hoe ik mezelf moet gedragen tegenover mijn eigen kamergenoten. Ik weet zeker dat er iets gaande is tussen hen. Alsof ze een of ander groot geheim delen. Ze gaan steeds meer met elkaar om en worden zo langzamerhand onafscheidelijk. Het is vreemd.

Eugynia, mijn ene kamergenoot, is echt een persoon die je niet kunt plaatsen. Ze is heel erg dun en ziet er altijd

een beetje onverzorgd uit. Niks en niemand kan haar wat schelen. Die uitdrukking heeft ze dan ook op haar gezicht. Ze is kortaf en zoekt veel ruzies. Zo was ze in het begin van het schooljaar. Sinds ze met ons allemaal is omgegaan is ze erg bijgetrokken maar nog steeds heel verlegen en stil. En nu gaat ze zoveel met Cinthia om. Cinthia is mijn andere kamergenoot. Zij is wel aardig en grappig. Een normaal persoon. Volgens mij heeft zij ook niet echt iets om zich druk om te maken. Maar ik dwaal af. Waarom vind ik het nou vreemd dat die twee zoveel met elkaar omgaan? Omdat Eugynia Cinthia eerst alleen maar uitschold. Eugynia kon haar niet uitstaan en liet dat ook merken. Toch wilde Cinthia haar vriendin zijn. Ingewikkeld allemaal. Maar ik wil wel weten wat er aan de hand is. Het lijkt alsof ze zich ongemakkelijk voelen in mijn bijzijn en me daardoor gaan vermijden. Dat wil ik natuurlijk niet hebben.

We hebben vanaf morgen een week vrij. De herfstvakantie. Ik weet echt niet wat ik ervan moet verwachten. Ik wil wel graag even een pauze van al die proefwerken maar wat ga ik thuis nou doen? Ik heb pleegouders en heb nooit echt geweten wat ik met ze moet. Ze zorgen voor me en dergelijke maar dieper dan hun verplichtingen gaan ze niet. Ik vraag me vaak af waarom ze me in huis hebben genomen want het is me duidelijk dat ik niet als hun eigen kind wordt beschouwd. Soms twijfel ik eraan of ik wel gewenst ben bij hen. Of ze wel van me houden? Dat klinkt zo hard. Dat moet wel zo zijn, ik overdrijf.

Maar nu ik erover nadenk: het lijkt erop alsof ik toch iets uit te zoeken heb. Het is ook weer niet zo boeiend om uit te zoeken waarom mijn pleegouders me hebben geadopteerd. Maar toch ook wel. Dan heb ik dus wel wat te doen. Daarnaast heb ik mezelf voorgenomen om over die eeuwige hindernis te springen. Juist. Eén van deze dagen zal ik een lift instappen. Het zal waarschijnlijk niet lukken. Maar ik moet het blijven proberen. Ik wil gewoon iets beleven in deze wereld. Misschien begint alles dan ook een beetje om mij heen te draaien.

1.AANGEKOMEN

“Brit! Je bent er al!”

Brittany trok een grimas maar liet zich toch maar door haar moeder omhelzen. Ze had alleen maar een halfuur in de bus gezeten en toch voelde ze zich doodmoe. 'Ga nou niet weer sporten, Brit. Kom gezellig met ons mee. Dit wordt onze laatste maaltijd in de beroemde cafetaria.' Had Penelope lachend uitgeroepen. Maar natuurlijk had Brittany geweigerd. Ze sloeg haar dagelijkse sport nooit over. Door haar koppigheid voelde ze zich nu slap en leeg. Ze had bovendien ook al geen lunch gehad.

"Je ziet er moe uit. Voel je je wel goed?"

"Honger." Bromde Brittany en liep langs haar moeder de huiskamer in. De tv stond aan. Iets te hard. Ze zette hem uit en plofte op de bank.

"Ik zal friet bakken. Kom me gezelschap houden in de keuken." Haar moeder verdween in de deuropening en met een ingehouden kreun hees Brittany zich overeind. Ze liep de keuken binnen en ging op het aanrecht zitten. Ondanks haar pijnlijke lichaam had ze zin in vandaag. Haar vader zou haar straks komen halen en ze zou de hele week bij hem blijven. De band tussen haar vader en zichzelf was weer zo goed als nieuw. Ongeveer drie maanden waren ze uit elkaar geweest omdat haar moeder wilde scheiden en haar had meegenomen naar de stad. Ze wist nog steeds niet waarom haar moeder wilde scheiden maar ze zou er nog liever haar sportschoenen voor weggeven dan het haar te vragen. Haar moeder en zij konden namelijk niet echt goed met elkaar onderweg. Merendeels kwam dat door haarzelf. Ze was nog steeds boos op haar moeder omdat ze nu hier moest wonen in de drukke stad in plaats van dat rustige dorp omringt door natuur.

"Hoe laat komt pap?" Ze volgde haar moeders bewegingen met haar ogen. Die bleven haken op haar achterste. Lag het aan haar of was ze dikker geworden?

"Om zes uur. Je kunt nog rustig eten en omkleden." Haar moeder haalde de zak bevroren friet uit de vriezer en liet hem op het aanrecht vallen. Ze bleef even roerloos staan. Toen draaide ze zich om. Ze keek bedenkelijk. "Brit. Weet je zeker dat je de hele week daar wilt blijven? Ik bedoel, ik snap best dat je bij pap wilt zijn maar..." Brittany fronste op haar hoede. "Maar wat?"

"Ik weet het niet. Ik wil gewoon niet dat het een slechte invloed op je heeft. Straks wil je er blijven en je weet dat dat niet kan."

Brittany fronste nog dieper. Waarom moest ze haar daar nou in hemelsnaam aan herinneren? Ze trok de koelkast open en greep naar een pak melk.

"Brit." Zeurde haar moeder.

"Wat? Het is goed voor mijn botten. U wilt toch niet dat ik alles breek als ik tachtig ben."

"Je weet best dat ik dat niet bedoel. Je moet afleren om zo van het karton te drinken. Neem gewoon een glas."

"Wat maakt het uit? Het gaat op dezelfde manier naar binnen."

Haar moeder zuchtte ongeduldig en schudde haar hoofd.

Brittany haalde haar schouders op en ging weer op het aanrecht zitten.

Haar moeder sneed de frietzak open met een mes. Bang om haar nagels te breken.

Brittany keek de keuken rond. Haar maag knorde. "Duurt het nog lang?"

"Ja. Het lichtje is niet eens uit." Haar moeder wees naar de frietpan.

"U bent aangekomen." Zei Brittany opeens en het mes kletterde op de tegels. Ze keek toe hoe haar moeder zich bukte om het weer op te rapen.

“Dat klopt.” Zei haar moeder gewoon. Te gewoon.

Brittany bestudeerde haar. Haar moeder was een gezonde eter. Ze had nooit moeite met haar lijn. Alsof haar moeder haar gedachten had gelezen draaide ze zich om.

“Ik ben wat meer gaan eten de laatste tijd.”

“Oh.” Knikte Brittany afwezig. Ze sprong van het aanrecht. “Ik ga alvast inpakken. Roep me maar als het eten klaar is.” Ze sprintte door de woonkamer naar de gang en bonkte de trap op. Ze schopte de deur van haar kamer open. Ze grijnsde. Echt een jongenskamer. Er hingen posters aan de muren met beroemde voetballers erop en haar bureau was bezaaid met sportbladen. Ze zette haar ramen open. Een koude windvlaag kwam haar tegemoet maar het moest wel. Haar kamer moest luchten. Ze bedacht zich dat haar tassen nog beneden stonden en ze kneep haar lippen op elkaar. Ze zou die echt niet naar boven sjouwen nu haar lichaam protesteerde bij iedere beweging. Ze ging op haar bed zitten en dacht na. Ze had niet zoveel extra kleren nodig voor op de ranch. Alleen haar rijkskleding en die rode regenjas. Ze stond weer op en rommelde wat in haar klerenkast.

“Brit! Eten!”

“Mm mm.” Mompelde ze en propte de kledingstukken in een grote zak. Snel griste ze naar haar zwarte laarzen langs de kast en ze verliet haar kamer. De heerlijke geur van friet kwam haar tegemoet. Ze liet de spullen in de gang vallen en trof haar moeder aan in de woonkamer. Ze had een dienblad met haar bord en drinken op de glazen tafel gezet en Brittany viel aan.

“Eet u niet?”

“Nee. Ik heb al gegeten.”

Brittany lachte. “Daarom heb ik zo weinig friet.”

Haar moeder keek geschrokken. “Wil je meer dan?”

“Nee. Grapje mam.” Ze schrokte haar eten naar binnen en dronk haar glas leeg.

“Waarom kijkt u zo?”

Haar moeder was op de stoel tegenover haar gaan zitten en had haar de hele tijd gade geslagen.

“Niks hoor.”

Brittany propte een laatste stuk frikandel naar binnen en richtte zich op haar moeder.

“Weet u het zeker? U kijkt zo raar.”

Haar moeder schudde lachend haar hoofd.

“Ok dan. Ik moet douchen. Ik hunker naar wat warmere kleding.” Brittany stond op en wilde net de gang inlopen toen haar moeder haar riep. Ze bleef staan en keek haar afwachtend aan. Ze moest wel opschieten. Het was al half zes.

Haar moeder was opgestaan en keek haar een beetje schuldig aan. Of leek het maar zo? Brittany deed een stap naar haar toe en hield haar hoofd iets schuin. “Mam? Is alles goed?”

Haar moeder vouwde haar handen voor haar buik en keek haar ernstig aan. “Brit. Er is iets dat ik je moet vertellen.”

* 2.RODDELVROUWEN*

“Doe toch niet zo emotioneel. Straks moet ik nog janken!”

Penelope liet haar vriendin los en keek haar quasi-ernstig in de ogen. “Ik zal je missen. Zorg goed voor jezelf en kom niet in de problemen en gedraag je en...”

“Pen!” Lachte Stella. “Ga nou maar. Ik zie je over een week alweer hoor.”

Penelope grijnsde. “Weet ik. Bel me wel hè?”

“Ja, doe ik.”

Penelope stapte weer langs haar moeder in de auto.

Die twee leken meer op tweelingen dan op moeder en dochter, bedacht Stella zich weer. Ze hadden hetzelfde slanke figuur en glanzende haren.

De kleine paarse auto scheurde de straat uit en Stella lachte. Zo’n klein ding maakte toch geen kans op de weg.

Ze bleef nog even naar de lege straat staren. Penelope was nu weg. Ze zou hier een hele week thuis moeten blijven. En aangezien haar vader altijd werkte en haar zus Sarah op kamers woonde, zou ze alleen met haar moeder zijn. Een hele week lang. Als ze op de college had kunnen blijven, had ze dat gedaan. Ook al was ze helemaal alleen. Dat gaf niks. Als ze haar de sleutel van de bibliotheek achterlieten was zij wel dagen zoet. Maar dat kon natuurlijk niet en haar moeder zou daar niks van willen weten. Ze had wel bij Penelope kunnen blijven maar dan zou ze helemaal naar Amsterdam moeten gaan. Dat betekende dat ze ver weg zou zijn van Ray. En dat wilde ze niet. Ze was vastbesloten deze vakantie te gebruiken om Ray te vinden en alles over hem te weten te komen. Ray was haar broer, die pas nog voor de tweede keer uit de gevangenis was ontsnapt en nu spoorloos verdwenen was. Maar ze wist dat hij ergens daarbuiten was. Hij had haar beloofd dat ze elkaar weer zouden zien. Als haar moeder dat eens wist. Ze zou niet weten wat haar overkwam.

Ze glimlachte met nieuwe moed. Als ze aan Ray bleef denken zou ze deze week wel doorkomen.

Ze pakte haar tas en koffer op, draaide zich om naar haar huis en liep het hek binnen, de voortuin door en bleef voor de deur staan. Ze zocht in haar zak naar haar sleutels. Ze hoopte vurig dat haar moeder onder de douche stond of zo, zodat ze direct naar haar kamer kon sluipen. Ze was in ieder geval thuis. Haar auto stond er. Ze vond de sleutel en opende de deur. Gekwebbel kwam haar tegemoet. Shit. Die dikke taarten waren weer eens op bezoek.

“Emma, liefje. Mag ik nog wat koffie van je?” Stella keek toe hoe de ene vrouw haar kopje ophield. Ze kende hun namen niet meer maar ze zou hen overal herkennen.

Deze vrouw was dun en erg arrogant. Ze had van die pruillippen en leek op de andere twee vrouwen neer te kijken.

De dikke vrouw wierp de dunne een geërgerde blik omdat ze haar had onderbroken.

“Ik bedoel, het is toch hartstikke gezond om elke dag seks te hebben. Ken je mijn buurvrouw? Die met dat korte haar. Toen ik haar vertelde dat ik en mijn man elke dag minstens een keer samen slapen, viel ze haast van haar stoel.”

Stella rolde vermoed met haar ogen. Ze verzonnen elke keer een ander absurd onderwerp. Ze gluurde naar haar moeder die de koffie bijschonk. Ze had haar nog niet gezien. Zou ze naar haar kamer doorlopen? Beter van niet. Anders zou ze later toch op haar kop krijgen.

“Waarom zou je dat niet doen? Volgens mij word je relatie daar echt wel door beïnvloed hoor. Twee of drie keer in de week! Pff, dat is pas onzin. En trouwens, weet je wel hoe goed het voor je lijn is.”

Hierop keek de dunne vrouw een beetje spottend naar haar vriendin. Stella walgde van dit soort vrouwen. Ze doen alsof ze vriendinnen zijn maar roddelen ondertussen achter elkaars ruggen over elkaar.

De korte stilte die volgde schreeuwde: Het lijkt erop dat je wel tien keer per dag met je man naar bed moet gaan, wil je dat vette lijf kwijtraken!

Stella voelde haar neus optrekken. Toen zag haar moeder haar.

“Stella.”

De drie roddelvrouwen keken om en lachten vriendelijk naar haar. Hun ogen namen haar gretig op. Duizend en één vragen moest ze nu beantwoorden. Mooi niet! Haar moeder wreef even over haar arm. Meer deden ze niet meer. Met de jaren waren ze zo uit elkaar gegroeid.

Haar moeder trok haar mee naar de vrouwen maar Stella protesteerde. Nu had ze een goed excuus.

“Mam, ik wil liever even rusten.”

“Wil je niet eten?”

“Ik maak wel een boterham.”

Haar moeder fronste. “Ik heb gekookt. En zeg eerst even gedag tegen mijn vriendinnen.”

Vriendinnen? Stella snapte echt niet waarom haar moeder met hen omging. Ze was zo anders dan hen.

Stella perste een glimlach op haar gezicht. “Goedemiddag.”

“Stella, hoe gaat het met je?” Vroeg de middelste. Zij was de enige die er menselijk uitzag. Ze had gemiddeld blond haar en een normaal figuur. Maar toch had Stella een hekel aan haar. Zij was de ergste van de drie omdat ze haar onophoudelijk bekeek en aanstaarde. Haar ogen lieten haar geen seconde los. Daardoor voelde ze zich ongemakkelijk.

“Goed.” Nog even lachen en dan mag je gaan.

“Hoe gaat het op school?” Vroeg de dikke nu.

“Goed.” De lach op haar gezicht hielt het niet langer en ze knikte even waarna ze in de keuken verdween. Weer volgde er een stilte. Maar nu kwam dat door haar. Ze was altijd slecht geweest in praten. Gewoon even buurten zat er niet in voor haar. Gelukkig maar. Stel je voor dat zij elke week met hen koffie moest drinken.

Haar blik viel op het fornuis. Pasta. Bah. Sinds vorig jaar lustte ze geen pasta meer. Ze wist niet waarom maar ze werd er misselijk van. Haar moeder vond dat onzin en accepteerde dat niet. Ze moest gewoon eten wat zij klaarmaakte. Echt iets voor haar moeder om pasta te maken nu ze vakantie had. Ze had zeker gedacht dat ze zo'n honger zou hebben dat ze het wel zou eten.

Ze pakte een bord uit de kast en graaide naar de broodtrommel. Tijgerbrood. Nou, dat noemde zij pas lekker. Ze stopte twee sneden in de toaster en schonk zichzelf een glas limonade in.

Ze zou snel eten en dan naar haar kamer gaan om over Ray te piekeren. Waar zou ze hem nou vinden? Eindhoven was niet bepaald klein. Misschien moest ze eerst vragen of haar vader nog nieuws had. Ze kon morgen even langs het politiebureau gaan.

Haar brood sprong omhoog en ze smeerde er dik chocoladepasta op. Kinderachtig, maar wel lekker. Ze nam een grote hap.

“Stella! Wat ben je aan het doen?”

Stella draaide zich om naar haar moeder. Ze zag er niet echt boos uit, meer geërgerd.

“Ik zei toch dat ik had gekookt.”

“Ik eet geen pasta meer mam.”

“Natuurlijk wel. Ieder kind lust pasta. Als ik zeg dat je dat eet dan eet je dat.” Nu was ze wel boos.

Stella schoof haar bord op het aanrecht en wilde een nieuw bord pakken.

“Laat maar. Eet maar je brood op. Je hebt het nu toch al gemaakt.”

Opgelucht pakte Stella haar bord weer. Ze wilde in haar kamer gaan eten maar haar moeder keek haar nog steeds aan. Dan kon je niet zomaar weglopen. Ze wilde nog iets zeggen. Ze hoopte vurig dat deze preek kort zou zijn.

“Waarom doe je toch altijd zo?”

Stella voelde een pijscheut in haar maag. Ze zei het alsof ze een of andere ziekte had. Het klonk zo verwijtend. Ze wist dat ze geen antwoord hoefde te geven. Haar moeder zou uit zichzelf wel doorgaan.

“Zeg dan waarom.” Vroeg ze echter.

“Wat bedoelt u?”

“Waarom zet je me altijd voor schut voor mijn vriendinnen. Dat doe je altijd. Weet je wel wat zij van jou denken? Dat je mentale problemen hebt of zo. Dat je niet sociaal met andere mensen kunt omgaan. Ze waarschuwen me dat ik moet oppassen dat je geen zelfmoord pleegt een van deze dagen.”

Stella klemde haar handen om haar bord. Hier ging ze weer.

“Wat is er met je aan de hand Stella? Denk je soms dat ik gedachten kan lezen of zo?”

Waar haalde ze dit toch vandaan? Ze had niet eens iets gezegd. Ze bleef haar moeder zwijgend aankijken. Vroeg of laat zou ze het dan opgeven en kon ze gaan.

Haar moeder sloeg haar ogen neer en haar borst ging langzaam op en neer. “Ga maar naar je kamer.”

Stella liep schuw langs haar heen naar de woonkamer. Ze voelde zich gestraft. Alsof ze iets vreselijks had gedaan. Daar zorgde haar moeder altijd voor met die preken. De drie vrouwen volgden haar met hun ogen. Opeens had ze ontzettend veel zin om hen alledrie een klap te verkopen. Ze hadden natuurlijk alles gehoord en ze wist zeker dat ze van ieder woord stiekem genoten hadden.

3.VAN BINNEN

“Lieve meid, die Stella.”

“Ja hè?” Penelope hing haar jas aan de kapstok en duwde haar tassen eronder. Haar moeder wierp haar een afkeurende blik toe maar Penelope zag haar ogen lachen.

“Ik neem het dadelijk wel naar mijn kamer.”

“Nou goed dan.”

Penelope volgde haar moeder naar de woonkamer, de trappen op en de hal in. Haar moeder lachte. “Wat is er?”

“Ik heb je gemist. Ik kom even bij jou zitten.”

“Ik ga wel de was opvouwen.”

“Goed. Ik help wel.” Penelope trok haar schoenen uit en ging op het bed zitten. Een mand vol wasgoed werd onder haar neus geschoven.

Penelope begon met een knalroze bh. Ze grinnikte. “Ik snap echt niet hoe je dit kan dragen.”

Haar moeder keek opzij. “Niemand ziet het toch. Roze is in. Het is hip.”

“Mam, je bent achtendertig, niet achttien!”

Haar moeder gaf haar een duw maar ze lachte ook.

Ze werkten vlug door.

“Bedankt dat je me van school kwam halen.”

“Oh, dat geeft niet. Het is mijn enige excuus om in Eindhoven te komen. Ik heb die stad altijd gemogen.”

Penelope fronste. “Hoezo, je enige excuus? Je kan toch gewoon daarheen gaan. Een dagje winkelen of zo?”

“Met wie? En wanneer? Daar heb ik geen tijd voor.”

“Je hebt toch wel een paar dagen vrij hoop ik?”

“Woensdag en donderdag.” Haar moeder stond op om de opgevouwen handdoeken

in de kast op te bergen. Penelope volgde haar voorbeeld. “Nou, dan gaan wij toch.”

Toen ze klaar waren ging ze rechtop staan met haar handen in haar zij. “Wat nu?”

Haar moeder haalde nog een bak tevoorschijn.

“Mam. Angela gaat kwaad worden hoor!” Waarschuwde Penelope. Angela was hun huishoudster die hier ook woonde. Ze werd echter niet als een schoonmaakster gezien maar als een gezinslid. Ze kon het nooit hebben als Penelope’s moeder iets in het huis deed.

“Angela is op vakantie.”

“Oh ja? Waarheen?”

“Suriname.”

“Oh.” Bracht Penelope uit. “Leuk voor haar. Woont haar familie daar?”

“Ook, en ze wilt haar eigen land weer zien.”

Penelope knikte. Haar moeder keek haar grijnzend aan.

“Oh nee hè, nu moet ik zeker het huis doen?”

Haar moeder gooide de tweede bak leeg op het bed.

“Is dat echt zo erg dan?”

“Ja!” Riep Penelope nadrukkelijk.

“Maak je niet druk. Je hoeft het niet alleen te doen. Amanda komt hier logeren.”

Penelope bevroor. Amanda was haar nicht maar ondanks dat was ze altijd voor haar op haar hoede. Ze was een onvoorspelbare meid. Heel afwisselend van humeur. Als je haar niet te vriend hield, kon ze je hele leven verzieken. En dat was nogal zwak uitgedrukt. Penelope kende haar goed en had het haar steeds weer zien doen.

“Ze blijft de hele week. Nou, ja. Behalve het weekend dan. Maar zoals ik al zei; jullie kunnen toch het huishouden een beetje verdelen. Dat vindt ze heus niet erg. Ze kan niet wachten om te komen. Ze wilt je heel graag zien.”

Penelope knikte.

“Je vindt het toch niet erg dat ze komt?”

“Nee, natuurlijk niet. Ik ben alleen een beetje suf van de lange rit.”

Haar moeder stond weer op om nieuwe handdoeken weg te zetten. “Goed dan.

Vertel me dan eens wat meer over Jhonny. Ik mag hem echt.”

“Ja hè! Hij is echt een lekker ding.” Meteen enthousiast veerde Penelope omhoog op het bed.

Haar moeder lachte en draaide zich om naar haar dochter. “Ik vind het heel fijn dat je hem hebt gevonden Pen. Weet je hoe gelukkig je me hiermee maakt?”

Penelope’s humeur zakte. “Mam...”

“Wat heeft hij dan?”

“Wat?”

“Wat heeft hij dat die anderen niet hebben?”

Penelope haalde haar schouders op. “Ik weet het niet. Hij is gewoon ontzettend knap.” Ze vouwde haar handen om haar opgetrokken benen. “Hij kijkt verder dan mijn lichaam. Hij wilt me echt kennen. Van binnen.”

Haar moeder knikte. “Weet hij het?”

Penelope slikte en keek naar haar knieën. Daarmee gaf ze haar moeder antwoord. “Ik kan het hem niet zeggen mam. Dat snap je toch wel? Hij gaat echt niet bij mij blijven als hij weet wat ik allemaal heb gedaan.”

Haar moeder liep naar haar toe en streek even door haar haren. “Uiteindelijk moet je het hem wel zeggen, Pen.” Zei ze zacht. “Als je echt een serieuze relatie met hem wilt hebben kan dat niet tussen jullie instaan. Dan draag je altijd zo’n schuldgevoel met je mee. Snap je wat ik bedoel?”

Penelope knikte. Ze wist dat haar moeder gelijk had. Ze zag er alleen zo tegenop om het hem te vertellen. De gedachte om hem kwijt te raken kon ze niet verdragen. “Ik zal het hem deze week vertellen.” Haar stem klonk nog zachter dan die van haar moeder. Die knikte goedkeurend. Toen lachte ze. “Zin in ijs met siroop?”

Penelope grijnsde. Daar was ze dol op. “Ik heb niet eens warm gegeten.”

Haar moeder wuifde haar woorden weg. “Oh, wie geeft er wat om joh. Angela is weg, dus kan ze ons niet op onze kop geven.”

Lachend liepen ze de trap af.

Plotseling dacht Penelope weer aan Amanda. Als ze hier kwam logeren wilde ze Jhonny niet hier hebben. Met haar rare karakter, wie weet wat ze van Jhonny zou denken. Misschien zou ze hem inpalmen of tegen haar op zetten of zo. Voor de zoveelste keer had ze er spijt van dat ze Amanda haar geheim had verteld. Ze moest het Jhonny zo snel mogelijk vertellen. Voordat Amanda haar voor was.

4.GEKLEURDE LIJNEN

“Josh! Josh!” Amy rende door de woonkamer naar haar broer. Die tilde haar hoog boven zijn hoofd en draaide haar rond. Het driejarige meisje kraaide van plezier.

“En elfje, kan je al vliegen?”

“Jaaa!” Amy zwaaide met haar armen en bewoog wild met haar lichaam.

Lachend zette hij haar op de grond. “Wat heb je allemaal uitgespookt?”

Ze sprintte naar de lage kast en trok een la open. Ze wriemelde met wat papieren.

Opeens haalde ze er één uit en hield hem ophoog.

Ze kwam weer half naar hem toe gestruikeld en duwde hem het gekreukte vel papier in de handen.

“Wauw. Een poes. Heb jij dit echt zelf getekend?”

Ze knikte heftig en lachte breed.

“Dat geloof ik niet. Zo mooi kan jij toch niet tekenen?”

Nu sprong ze op en neer en trok zijn shirt iedere keer mee. “Mimi!”

“Wat? Oh, is dit Mimi? Nu je het zegt. Ze lijkt erop ja.” Josh keek even de kamer rond of hij hun poes ergens kon vinden maar hij ontdekte haar niet.

“Waar is mama?”

Ze pakte direct zijn hand vast en trok hem mee naar de keuken.

“Mama kookt.” Zei ze trots en wees naar haar moeder die achter het fornuis stond.

Die draaide zich om en Josh schrok even van haar blik.

Ze zag er bezorgd en vermoeid uit. Ze had wallen onder haar ogen en haar haren zaten door de war. Maar hij werd gauw afgeleid door de gelukkige glimlach die volgde. Hij haastte zich naar haar toe en omhelsde haar. Hij was inmiddels een hoofd groter dan haar.

“Ik ben zo blij dat je thuis bent, Josh. Amy mist je verschrikkelijk als je op school bent. Blijf je de hele week?”

“Ja.” Hij streek haar haren uit haar gezicht. Ze begon haar handen erdoorheen te halen.

“Ik ben een beetje een warboel vandaag.”

“Je hebt niet goed geslapen.” Stelde Josh vast.

Ze draaide zich weer naar het fornuis en begon in de aardappelen te roeren. “Valt wel mee.”

“Weet je het zeker?” Ze knikte zacht. Josh keek door het raam de voortuin in. “Waar is Richard?”

“Josh, doe dat toch niet.” Ze draaide zich naar hem om met een pijnlijke blik in haar ogen. Al een paar jaar noemde Josh zijn vader bij zijn voornaam. Dat was omdat hij zijn vader niet meer vertrouwde. Hij was eens verslaafd geweest aan drank en had zijn vrouw, pasgeboren kind en hem links laten liggen. Ze hadden een paar weken bij Jhonny, zijn neef moeten blijven tot Richard was afgekickt.

Josh zweeg en keek even naar Amy die aan de keukentafel was gaan kleuren. Zijn moeder volgde zijn blik.

“Hij is naar een vergadering.” De toon waarop ze probeerde te liegen verraadde haar. Josh zuchtte. Naar de kroeg dus.

“Laten we de sfeer nou niet verpesten Josh.” Ze keek hem haast smekend aan.

Josh knikte. Hij zou Richard later wel uithoren. De ellendige periode was allang voorbij. Hij wilde het niet weer meemaken. En Amy was nu oud genoeg om het aan te voelen.

Hij probeerde het van zich af te zetten en begon de tafel te dekken. Zijn maag was leeg en hij was opgelucht toen zijn moeder de borden vol schepte. Hij kreeg een flinke portie. Ze wist dat hij veel at.

Hij wilde net een hap nemen toen hij zijn lichaam zich voelde spannen. “Amy? Wat doe je?”

Zijn zusje bracht de laatste gekleurde lijnen aan op papier. ‘Stella’ stond er.

“Goed van mij!” Riep Amy.

Josh glimlachte zwakjes. Stella was wel het laatste waar hij aan wilde denken. Maar nu ze in zijn hoofd zat was het onmogelijk eruit te krijgen. Hij voelde de bekende pijn in zijn borst groeien: verlangen.

Een hand werd op de zijne gelegd.

“Bid je?” Hoorde hij Amy langs zich vragen. Josh opende zijn ogen weer en keek recht in zijn moeders gezicht. Ze haalde haar hand van de zijne en begon te eten. Hij deed hetzelfde.

5.AFWIJKING

Eugynia staaarde naar de foto in haar hand. Cinthia lachte stralend, haar donkerblonde haren los rond haar gezicht. Eugynia keek er zo vaak naar dat ze nu elk detail van haar gezicht in haar geheugen had opgeslagen. Ze had nog veel meer foto's van haar willen maken. Het liefst had ze de hele rol volgeschoten. Maar misschien zou ze dat niet fijn hebben gevonden.

Eugynia draaide zich op haar rug. Ze lag op haar bed, in haar kamer. Afgrijzend keek ze rond. Ze haatte haar kamer. Ze haatte dit huis en alles dat ermee te maken had. Haar ouders, haar nieuwsgierige burens, het speeltuintje aan de overkant. Vroeger speelde ze daar altijd in en zelfs voordat het schooljaar was begonnen vluchtte ze daar nog eens heen om weg te zijn van haar afkeurende ouders. Maar nu hadden die kleine rotjochies het overgenomen. Dan had ze ook geen rust meer. Ze hoorde gestommel in de keuken. Haar ouders kookten meestal samen. Niet omdat haar moeder erop stond, haar vader vond het zelf fijn. Haar ouders konden wel goed met elkaar overweg. Alleen niet met háár.

Ze keek weer naar de foto. Was Cinthia maar hier. Nee, eigenlijk wilde ze dat helemaal niet. Ze wilde wel bij haar zijn maar niet dat ze hier in huis zou komen. Cinthia had haar wel gevraagd om bij haar te komen logeren maar eerlijk gezegd durfde ze dat niet. Wat zouden haar ouders wel niet van haar denken? Ze zou hen niet recht in de ogen kunnen kijken als zij wisten dat ze met hun dochter het bed deelde.

Eugynia zuchtte. Over het bed delen gesproken. Hoelang kon ze dat nog volhouden? Ze dacht weer terug aan die dag op de college waarop ze het aan hadden gemaakt. Cinthia had toen meteen gebruik willen maken van het bed waar ze op zaten. Maar zichzelf had niet gedurfd. Het ging haar te snel. Cinthia had het begrepen. De weken die daarop volgden waren geweldig geweest. Ze was dolgelukkig dat ze zoveel bij Cinthia kon zijn en ze werd steeds meer verliefd op haar. Het was haar al heel snel gelukt om Solema als een gewone vriendin te zien. Solema was toen nog model en Eugynia was twee jaar lang verliefd op haar geweest. Solema hield echter nog van haar ex-vriend en stelde voor vriendinnen te zijn.

Eugynia glimlachte. Elke keer als ze met Solema sprak kreeg Cinthia een knalrood hoofd van jaloezie. Op die momenten voelde ze zich even moedig en durfde ze haar te omhelzen of haar zelfs een kus te geven. Maar de rest van de tijd was ze verlegen en teruggetrokken. Nog steeds net zoals eerst. Tot haar vreugde had ze tot nu toe geen paniekaanvallen gehad. Ze kon duidelijk merken dat ze er nu geestelijk beter aan toe was.

Er klonk geklingel in de keuken. Iemand was met het bestek bezig. Ze draaide haar gezicht naar de deur. Wedden dat ze haar niet zouden roepen. Ze had echter veel honger dus stond ze op en schoof de foto in een la van haar nachtkastje.

Beneden was de tafel gedekt. Voor twee personen. Eugynia slikte. Haar ouders moesten haar allang hebben gezien vanuit hun ooghoeken maar zoals gewoonlijk negeerden ze haar volkomen. Zij was een afwijking van de familie. Dat had haar vader haar eens toegeschreeuwd. Deze beschuldiging stond in haar geheugen gegrift. Snuffie was de enige die haar begroette. Het kleine hondje heette eigenlijk Rakker maar dat vond ze helemaal niet bij hem passen.

‘Rakker hoort toch meer bij een zwarte hond? Waarom niet Snuffie? Kijk maar. Hij snuffelt de hele tijd.’ Had ze gegiecheld.

‘Wat is dat nou voor een naam? Je moeder heeft hem al een naam gegeven. Hij heet Rakker. Daarmee uit!’

Fijn. Zelfs haar verjaardagscadeau mocht ze geen naam geven. Ze ging op haar hurken zitten en tilde hem in haar armen. Hij spartelde wild dus zette ze hem weer neer. Met een zwiepende staart keek hij haar afwachtend aan. Ze lachte. Ze zou even gaan wandelen met hem. Dan kon ze eindelijk haar honger stillen. Het was haar wel duidelijk dat ze hier niet welkom was. Ze pakte de lijn en maakte het op en neer springende hondje vast. Ze opende de deur. Haar ouders zeiden niks.

6.SELEEN

“Ben je boos?”

Brittany negeerde haar vaders stem. Zelfs een idioot kon zien dat ze woedend was. Woedend was ze ingestapt, tijdens de hele rit geweest en zo zou ze dadelijk ook uitstappen.

“Je hebt zeker met je moeder gepraat.”

Brittany draaide haar hoofd met een ruk naar haar vader. “Wist u ervan?”

Hij zweeg even en knikte toen. “Ik heb het de hele tijd al geweten.”

“Waarom heeft u het me niet verteld?” Riep ze verontwaardigd. “Waarom kom ik het nu pas te weten? Het probleem blijft toch hetzelfde!”

“Het is geen probleem Brittany. Je moeder is zwanger! Dat kun je nooit een probleem noemen!” Zijn stem klonk harder en ze hield verschrikt haar mond.

Gefronst staaarde ze naar buiten. De open vlaktes konden haar deze keer niet gelukkig maken. Ze kon niet geloven wat haar moeder had uitgespookt. Ze had het moeten weten. Die man die mam hielp in haar supermarkt. Ze zag zijn gezicht moeiteloos voor zich. Hij zag er niet slecht uit maar ze mocht hem niet. Omdat hij uit de stad kwam en in de tijd dat ze nog in het dorp woonde kon ze de stad niet uitstaan. Ook omdat hij arrogant en verwaand overkwam. Echt een eigendunk. Hij was een paar keer komen eten. Waarom was ze toen zo naïef geweest? Als ze nou beter had opgelet was het haar heus wel opgevallen dat ze elkaar leuk vonden.

Ze kneep haar ogen tot spleetjes. Haar vader moest het wel hebben zien gebeuren. Dat was zeker vreselijk voor hem geweest.

Toen werd ze boos op haar moeder. Alleen omdat zij met die kwal wilde gaan hoefde ze háár leven toch niet te veranderen! Ze had haar best hier bij haar vader kunnen laten. En nu had ze een kind van die kwal. Brittany sloot nu geheel haar ogen. Hoe had haar moeder toch zo stom kunnen zijn. Ze waren maar net gescheiden en nu had ze al een ander. Oh nee, ze waren gescheiden omdat zij een

ander had. Dat was nog erger. Het kon Brittany niets schelen wat andere mensen dachten maar dit moest wel erg opvallen. En wie zou haar moeder hier de schuld van geven? Haar vader natuurlijk.

Ze keek opzij naar hem. Zijn gezicht stond strak maar ze wist zeker dat als hij haar aan zou kijken, ze emotie in zijn ogen zou lezen. Het was helemaal niet zijn schuld. Hij had haar nu nodig. Ze nam zich voor deze week heel leuk te maken. Ook al zou dat haar heel veel moeite kosten.

Hij wierp haar een blik toe. Inderdaad, verdriet zag ze.

“Het spijt me Brit. Maar denk eens na. Als ik het je had verteld zou het helemaal niet goed gaan op school. Dan zou je alles meteen laten vallen en misschien iets impulsiefs gaan doen.” Hij stopte de auto en keek haar aan.

Brittany keek even om zich heen. Ze waren er al. Ze keek weer naar haar vader en knikte. “Ik begrijp het wel.”

Ze stapten uit en liepen naar de brede houten trappen voor het rood geverfde huis. Ze merkte dat de vertrouwde omgeving haar toch wel opfleurde. Ze zette haar tassen op de grond en liep naar de bank. Daar ging ze zitten. Haar vader verscheen voor haar. Ze zag zijn schoenen door haar haren. Ze keek op. Haar maag deed pijn. “Heeft u gekookt?”

“Ja.”

“Wat dan?”

Hij knikte naar de keuken. Ze stond op en volgde hem. Ze hield van dit huis. Alles herinnerde haar aan alle leuke jaren die ze hier had doorgebracht.

Ze ging aan de keukentafel zitten. Ook van hout. Alles was hier van hout. Dat vond ze mooi.

Haar vader zette een bord voor haar neus. Hij ging tegenover haar zitten.

“Wat gaan we allemaal doen?” Vroeg ze en greep naar de zoutpot om haar wortelstamp te besproeien.

“Nou, ik moet wel doorgaan met de manege. Het zou fijn zijn als jij de dieren op je kon nemen.”

Ze knikte. “Graag.” Achter het huis lag een enorme stal waar allemaal dieren zaten. Brittany had het altijd leuk gevonden om alle dieren te voeren. Vooral de varkens, die maakten van die grappige geluiden.

“Je kent Michelle toch nog wel?” Vroeg haar vader.

“Ja natuurlijk. Haar heb ik lang niet gezien.”

“Ja, je moet eens bij haar langsgaan. Ze mist je.”

Brittany knikte en dronk haar glas leeg. Ze kreeg dorst van het zout. Haar vader lachte en schonk haar glas weer vol.

Ze nam hem even op. “Hoe gaat het eigenlijk met u?”

Hij keek haar even zwijgend aan. Toen grijnsde hij. “Fantastisch, ik heb het nooit beter gehad.”

Ze lachte en pakte haar glas weer op. Ze nam een slok en zei toen: “Nee maar, hoe gaat het echt?”

Hij kneep in haar arm. “Zolang jij me niet verlaat is alles goed.”

Brittany's gezicht vertrok. Ze zou hem nooit verlaten. “Natuurlijk niet. Dat zou ik nooit doen!”

Haar vader knikte. “Ok dan.”

Opeens vloog de deur open en stapte er een meid van haar leeftijd binnen. Ze keek haar even verbaasd aan maar toen glimlachte ze breed. “Jeetje, je bent geen steek veranderd.” Ze trok haar laarzen uit en liep op kousenvoeten naar de tafel.

Nu pas herkende Brittany haar. “Seleen?”

Seleen was vroeger eens haar beste vriendin geweest. Maar omdat Seleen zich altijd zorgen maakte om alles en iedereen werd het Brittany teveel en had ze een eind gemaakt aan de vriendschap. Kort daarop was Seleen naar de stad vertrokken.

“Kom je hier logeren?” Vroeg Brittany, nog steeds verbaasd haar te zien.

Seleen lachte. “Nee joh, ik woon hier verderop. Bij Michelle. Ze is mijn tante, weet je nog?”

“Oh ja, natuurlijk. Sorry. Ik ben een beetje in de war.”

Seleen trok een stoel achteruit en ging zitten.

“Waarom ben je teruggekomen?” De vraag brandde op haar tong dus ze moest het wel vragen.

“Oh, de stad is veel te druk voor me. Ik ben echt een plattelandsmeisje. Ik loop veel liever in modderige kleding en laarzen dan dat ik me daar elke dag aan regels moet houden.” Ze schudde haar hoofd. “Dat is niks voor mij.”

Brittany knikte. Ze begreep wat ze bedoelde. Zo had ze in het begin ook over de stad gedacht. Maar toen had ze vriendinnen gekregen en viel het wel mee. Seleen had zo te zien helemaal geen moeite gedaan om het überhaupt leuk te vinden.

“Hoe bevalt die nieuwe school je?” Vroeg Seleen. Ze had nog steeds die onrustige houding. Brittany vroeg zich af of ze veranderd was.

“Leuk.” Meer wist ze er niet over te zeggen. Dat hoefde ook niet want Seleen begon met haar vader te praten. Een heel verhaal over wat ze vandaag had meegemaakt. Iets over een koppig paard die haar maar niet op zijn rug liet zitten. Brittany glimlachte. Dat paard kende ze wel. Het had even geduurd voor ze hem in bedwang had kunnen houden.

“Laten we morgen gaan paardrijden.” Stelde Seleen nu voor aan haar.

“Na twaalf uur dan. Ik heb eerst wat taken om te doen.”

“Ok. Dan gaan we daarna naar Michelle. Ze praat constant over je. Weet je trouwens dat haar broertje komt logeren bij haar?”

“Nee. Ik wist niet eens dat ze een broertje had.” Zei Brittany onthutst.

Seleen knikte. “Ik ook niet.”

Het was even stil.

“Afwassen dames.” Begon Brittany’s vader.

Seleen kreunde. “Ik heb niet eens meegegeten!”

“Nee, maar ik heb wel een halfuur naar dat gekwebbel van jou moeten luisteren. Vooruit, aan het werk!”

7GELUKSVOGEL

Gabriella vloog de trap op die leidde naar het eettentje waar ze een paar dagen kon werken. Niet dat ze geld nodig had, maar dan had ze iets om haar lege dagen mee op te vullen. Ze liep het café binnen, een paar minuten te laat. Dat kwam omdat ze bij de liften had staan treuzelen. Het was niet gelukt. Morgen, beloofde ze zichzelf.

De bazin was een forse vrouw die haar haren in twee lage staartjes droeg. Ze leek op het eerste gezicht heel streng maar het bleek al snel dat dat helemaal niet het geval was. Gabriella mocht haar omdat ze grappig was en echt van het leven genoot. Ze gaf er niks om wat andere mensen van haar dachten en als de kleine jongens haar uitscholden voor holle bolle griet, lachte ze even hard mee. Dat vond Gabriella knap van haar. Ze mocht haar ook omdat ze haar en de andere serveerster in de pauze trakteerde op een gebakje of een appelflap. De bazin zelf snoepte de hele dag door en mopperde dan op hen wanneer ze misselijk werd. Maar gelukkig duurde dat niet lang. Meestal lachte ze zichzelf dan uit omdat ze het steeds weer deed. Gabriella wist dit allemaal omdat ze in de zomervakantie ook hier had gewerkt. Ze maakte snel haar schort vast om haar middel en liep naar de toonbank.

“Hey meid. Lang niet gezien.” Liz, de andere serveerster lachte vriendelijk naar haar.

“Hoe gaat het met je?” Vroeg Gabriella en schoot achter de toonbank. Het zou niet lang duren tot het bomvol zou zijn.

“Goed hoor. Hoelang ga je werken?”

“Een paar dagen maar.”

“Hoezo?”

“Ik heb vakantie maar ik heb niks te doen.”

Liz lachte. “Jij geluksvogel, je hebt geld in overvloed en toch ga je werken. Heb je echt niks beters te doen?”

Gabriella merkte nu pas hoe zielig het klonk. “Eigenlijk niet. Erg hè?”

Liz stootte haar aan. “Geeft niet joh. Als jij mij nou een deel van je fortuin geeft, zal ik zorgen dat je iets te doen krijgt.” Grijsde ze.

Gabriella lachte. “Ik ben misschien rijk maar niet dom! Weet je wat? Als jij me mee uitneemt betaal ik. Kun je vanavond?”

“Meid, je komt als geroepen. Vanavond is er een goed feest hierachter.” Ze wees naar het koffiezetapparaat maar Gabriella begreep dat ze het gebouw hierachter bedoelde.

“Trek iets leuks aan. Niks gewoontjes zoals de vorige keer. Beloofd?”

Gabriella knikte. “Ja hoor.” Ze keek naar Liz terwijl die het café even rondkeek, wachtend op haar eerste klanten.

“Waar is de bazin?”

“In de keuken aan het vreten.”

Gabriella schoot in de lach. “Als ze dat hoort ben je er geweest.”

Liz haalde haar schouders op. “Het is toch zo.”

De bel rinkelde. De eerste klanten verschenen.

“Tot over vier uren.” Mompelde Gabriella, wetend dat ze tot aan de pauze geen tijd zouden hebben om te kletsen.

HOOFDSTUK 2

-PENELOPE-

SEKS

Sommige mensen zeggen dat wanneer je heel gelukkig bent en alles hebt wat je wilt, dat er dan een tegenslag zal komen. Dit vond ik altijd onzin maar nu begin ik te twijfelen. Mijn eerdere leefwijze ken ik nog uit mijn hoofd. Ik weet nog dat ik ontzettend veel spijbelde. Na school ging ik naar de stad met mijn vriendinnen. En bijna elke avond ging ik uit. Ook al gingen mijn vriendinnen soms niet mee. Ik had hen niet nodig om iemand te vinden. Nu ik eraan terugdenk vind ik het vreselijk wat ik heb gedaan. Ik sliep met verschillende jongens die ik niet eens kende. En dat deed ik bijna elke avond. Ik ging eerst uit, als ik uitgedanst was had ik meestal al iemand. En anders had ik er zo één uitgepikt.

Ik heb het achter me gelaten maar ik kan er niks aan doen dat ik er soms wel aan terugdenk. Nu vind ik het alleen maar stom van mezelf. Ik heb het te lang gedaan om er spijt van te hebben. Gelukkig maar. Dat zou moeilijk zijn om te verdragen.

Ik weet zeker dat ik zoiets nooit meer zal doen. Met Jhonny is het anders. De eerste keer dat ik met hem sliep werd ik steeds weer verrast door hem. Ik ken het als 'even snel' en dan weggaan. Jhonny dacht daar anders over. Hij wilde het rustig aan doen. Omdat ik dat niet gewend was moest hij me steeds in bedwang houden met zijn handen of gewicht. Maar ik paste me aan zijn ritme aan en ik moet zeggen dat het duizendmaal beter was dan alle seks in de hele wereld bij elkaar. Dat lijkt me wel heel onwaarschijnlijk nu ik erover nadenk. Nou ja, je begrijpt wat ik bedoel.

Zodra ik hem leerde kennen wist ik dat hij 'iets' had dat anders was. Maar ik wilde het niet echt zien dus hield ik mezelf voor dat hij net als de rest was. Na dat geval in mijn kamer wilde hij me blijven zien. Het was vreemd om iemand te hebben die met je slaapt en die je tegelijkertijd als een goede vriend wilt leren kennen. Maar ik heb me volledig gegeven en ben nu meer dan tevreden met onze relatie. Deze wil ik dan ook behouden.

Ik moet die eerdere leefwijze één van deze dagen aan hem gaan opbiechten. Het is net alsof ik hem moet zeggen dat

ik vreemdga. Het is niet zo, maar hoe zal hij zich nou voelen als ik hem vertel dat ik tientallen jongens voor hem heb gehad. Hij zal me dan toch niet meer willen? En hoe kan hij nou geloven dat ik er een punt achter heb gezet? Misschien denkt hij dat ik nu gewoon verderga, dat hij er één van is!
Maar dat is niet zo. Hij is er niet 'één' van. Hij is de eerste en hopelijk de laatste van een nieuwe soort.

1.VLIEGTUIGEN

Cynthia veegde kruimels van de eettafel met een natte doek en wierp een blik op haar broertje. Als dat joch weer een troep ging maken kon hij het zelf opruimen. Ze droogde de tafel vervolgens met een droge doek. Natuurlijk niet. Dan kon zij het weer doen. Ze vond het op zich niet erg dat zij het huis nu elke morgen moest opruimen, dat had ze toch al weken niet gedaan omdat ze op school zat, maar om dezelfde plek steeds opnieuw op te ruimen vond ze niks aan. Ze keek weer naar Mike. Hij zag er schattig uit met dat vliegtuigje in zijn handen, maar intussen sprong hij wel op de bank!

“Mike! Ga van de bank af!”

Hij stak zijn tong uit en sprong verder. Ze wilde net naar hem toelopen om hem van de bank te sleuren toen ze een sleutel in het slot hoorde.

Het was Vera, haar oudere zus. Ze grijnsde slaperig. “Hoi.”

“Hoi? Waar kom jij vandaan?”

“Patrick.”

“Wat? Ik dacht dat je die gozer nou onderhand wel aan de kant had gezet.”

Cynthia liep naar de keuken met de twee doeken en spoelde de natte schoon onder de kraan.

“Nee, waarom zou ik?” Vera had haar gevolgd en opende de koelkast.

“Omdat hij zijn gulp niet dicht kan houden, daarom!”

“Cynthia, hou op! Ik heb hier nu geen zin in!”

Cynthia haalde haar schouders op en begon met de afwas. Ze had geen zin in ruzie en dat zou ze krijgen als ze doorging. Ze liet de gootsteen vollopen. Ze zag haar zus langs zich koffie zetten.

“Hoe laat ben je wakker geworden?” Vroeg Vera.

“Zeven uur.”

Vera keek haar aan met opgetrokken wenkbrauwen. “Zo vroeg? Je hebt vakantie.”

“Ja, maar Mike word altijd rond die tijd wakker.”

“Ja nou? Dan kan je toch wel even doorslapen?”

Cynthia negeerde die opmerking. Ze ergerde zich aan haar zus. Ze had totaal geen verantwoordelijkheidsgevoel. Kon ze maar meer zijn zoals Linda, hun oudere zus die pas een tweeling had gekregen. Hun ouders waren een week op vakantie en ze vertrouwden op Cynthia om voor Mike te zorgen. Dat kon ze ook. Het was geen probleem voor haar. Hij was alleen een druk kind en soms kon hij haar echt opjagen. Ze hoorde hem niet meer. Abrupt liet ze haar spons vallen, droogde haar handen en

keek om de hoek van de keuken. Hij zat op de bank tv te kijken. Zijn vliegtuig lag op zijn schoot.

Ze liep weer naar de gootsteen met een glimlach op haar gezicht. Vredig als een engel als hij haar niet kon treiteren.

“We zijn gister bij die disco om de hoek bij hem geweest. Zijn vader is de baas daar, dat weet je toch?”

“Mm mm.” Knikte Cinthia. Ze had geen zin om naar haar zus te luisteren. Als zij nou iets in het huis deed en Mike een keer meenam naar de speeltuin, dan zou ze wél haar eentonige verslagen willen aanhoren.

“Nou, we kwamen daar en er was een hele lange rij. Toen trok Patrick mij mee naar die man bij wie je moet betalen en wij mochten gewoon door. Al die mensen keken ons kwaad aan. Je had het moeten zien.”

“Mm mm. Droog jij even af?” Als ze dan toch ging kwebbelen kon ze net zo goed intussen iets nuttigs doen.

Vera pakte een droge doek uit de la en ging verder: “In die disco is het zo groot Cinthia. Echt niet normaal. Ik ben trouwens Nick tegengekomen. Gatver. Ik snap echt niet wat ik in hem zag.”

Cinthia zag haar wat spelen met de vaat terwijl ze door kakelde. Ze onderdrukte een zucht. “Oh Vera, sorry dat ik je onderbreek. Wil je even snel de was in de droger zetten? Ik ben het vergeten. Dan droog ik wel af.”

“Kan dat niet later?”

“Nee, anders moet ik vanavond nog gaan strijken.” Ze zag haar zus even naar haar kijken. Juist. Strijken ja. Dat was een ernstig woord in de huishouding en herinnerde Vera eraan dat ze het zoals gewoonlijk aan haar zusje overliet. Ze knikte en verdween uit de keuken. Cinthia hoorde haar de trap op lopen. Ze liet de gootsteen leeglopen en begon af te drogen. Ze keek een tweede keer om de hoek en zag dat Mike weg was. Snel liep ze verder de woonkamer in. Daar was hij. Hij speelde met zijn vliegtuig die...

“Mike! Wat doe je?”

“Noodlanding!”

Cinthia sprintte naar haar broertje en trok zijn vliegtuig uit de bloempot. “Ben je helemaal gek geworden? Mama zou hartstikke boos worden als ze dit wist!”

Mike pakte zijn vliegtuig terug en holde door de kamer, het vliegtuig weer boven zijn hoofd houdend.

“Mike, sta stil! Er zit nog aarde aan. Je maakt alles vies!”

Haar broertje luisterde echter niet. Cinthia zette woedend de plantenbak terug op de vensterbank.

“Wat is er aan de hand? Waarom gil je zo?” Vera was beneden gekomen en keek haar verwijtend aan.

Cinthia negeerde haar. “Mike! Naar je kamer!” Ze ging voor haar broertje staan die op de bank stond.

“Ga zelf naar je kamer!”

“Nu!”

Mike sprong van de bank en liep mopperend naar de gang.

Cinthia wist dat hij wel luisterde als ze zo boos werd. Ze pakte de bezem uit de kast en begon de aarde op te vegen. Vera had inmiddels al door wat er aan de hand was. Ze klopte de aarde van de bank en daarna veegde Cinthia het op.

“Jeetje, wat een klier is hij soms zeg.”

“Hij is geen klier. Hij wilt alleen aandacht.” Zei Cinthia fel. Ze mocht dan wel nijdig zijn op hem maar automatisch nam ze hem ook in bescherming.

“Nou zeg, rustig maar.” Beledigd verdween Vera ook naar de gang. Ze zou dan naar haar kamer gaan. Of ook wel; haar varkensstal. Cinthia had gisteren aangeboden het op te ruimen maar vergeet het maar. Daar mocht zij echt niet inkomen.

Ze zette zachtjes MTV aan en liep de keuken in. Het gasfornuis nog. Ze had vanmorgen ei gebakken voor haar en Mike. Het was leuk geweest. Ze hadden grappen gemaakt en ze had zich een paar keer verslikt in haar drinken.

Ze pakte de spons en begon te schrobben. Nu ze alleen was gingen haar gedachten naar Eugynia. Ze zou haar dadelijk bellen. Ze hoopte dat ze vanavond kwam eten.

Ze was van plan lasagne te maken. Als ze vroeg kon komen zou ze zelfs kunnen meehelpen. Ze zou haar kookkunst gelijk kunnen keuren. Maar eigenlijk wilde ze haar gewoon graag zien. Ze wilde haar ook aan Mike laten zien. Hij deed daar niet moeilijk over. Hij vond het normaal dat zijn zus meiden leuk vond in plaats van jongens. Hij had haar altijd met vriendinnen gezien.

Nadat ze het fornuis had gedaan liep ze naar de telefoon naast de bank en ging zitten. Ze draaide Eugynia's nummer. Er werd direct opgenomen.

“Max?” Klomk het aan de andere kant van de lijn.

“Eh, nee. Dit is Cinthia. Mag ik Eugynia spreken?”

“Oh, Eugynia is er wel denk ik. Ik zal even kijken.”

De vrouw sprak neerbuigend. Ze hadden zeker net ruzie gehad of zo. Cinthia wachtte. Eindelijk hoorde ze Eugynia's vertrouwde stem.

“Hallo?”

“Dag schat! Mis je me al?”

Ze hoorde Eugynia even giechelen.

“Ja, heel veel.”

“Heb je ruzie gehad met je ouders?”

“Hoezo?”

“Omdat ze een beetje boos klomk toen ik om jou vroeg.”

Het was even stil. “Ja, ja klopt. Het was niks belangrijks.”

“Kun je vanavond komen eten? Ik ga lasagne maken.”

“Ehm...ik weet het niet.”

“Moet je ergens heen?”

“Nee.”

“Nou dan?” Cinthia fronste.

“Zijn je ouders thuis?”

“Nee, die zijn de hele week weg.” Dat was het dus.

“Oh, ok. Ik kom wel. Hoe laat?” Klomk het opgelucht.

“Vijf uur?”

“Goed.”

“Dan zie ik je straks. Oh ja, blijf je slapen?”

“Nee!”